

Bregner og skovkonval titter frem inde på bredden og giver hele sceneriet et skær af eventyr og alfe-land.

Pludselig eksploderer en farvebombe foran os. Det er en skovskade. Med advarselsskrig, som lyder noget efter en rundsav, larmer den afsted og river undervejs en ringdue med sig, der dybt chokeret basker bort på brede vinger, højlydt applauderende.

Hvis det nu havde været muligt at komme til med en fluestang herinde, var man sikker på fangst af store ørreder, for der er et eldorado af fine standpladser bag stenhårde træstubbe og filtrerede rødder.

Efterhånden spredes træerne, og bredden går over i moseterræn, hvor pors, revling og mosebøller vokser på sivende tuer, og hvor sågar en enkelt dunhammer stikker bjørneskindshuen frem.

Åen breder ud og bliver til sø. Småbitte, krappe bølger furer overfladens himmelblå, og her i det lave vand holder vildænderne til. Helt inde ved bredden mellem smidige, blågrønne, hviskende og tiskende siv, bor blishøns og grønbenede rørhøns i mængder. Af og til stikker de sammen med deres kuld af dununger næbbene ud mod åbent vand, hvor vinden puster rundt med de små som uldfutter, men længe bliver de der ikke, for der er også høge.

Men det var altså sammen over vandet. Lappedykkeren kan fortælle et og andet om søens fiskerigdom, om gedder så store, at ingen vil tro på dem, om pundsaborrer i tusindtal, om ørreder og enkelte laks på gennemrejse til ynglepladserne højere oppe ad åen, ja, og om tykke ål, der snor sig mellem krebsklo og frøbid. Og så var der vist også noget om krebs så store som jomfruhummere ovre ved den vestre bred, hvor skrænter rejser sig i vejret, og hvor for resten også isfugl og odder har domicil.

Isfuglen bor i et dybt hul, hvor der stinker som var det helvedes forgård eller en fiskemelsfabrik, og hvor et kuld tudegrimme unger ustandselig skriger på mad fra deres juvelskinnende, myreflittige forældre, der henter føden — levende fisk — i vandsprøjt fra søens overflade.

Odderen har til huse i et gemt og glemt rør; men han er bare indstillet på at spise, sove, fjase rundt i vandet og af og til en kæketur ned ad skrænten på sin tykke mave.

Efter søen driver åen i ro og mag det sidste stykke, før den munder ud i fjorden. Det er ikke nogen særlig stor å, men dens bred-

de når dog sine steder op på nærved de seks meter. Solid, tungt og roligt som en, der har drevet det til noget her i livet, glider den afsted. Laks står i dens dybe høler, men den sprudlende charme, den ejede som lille bæk, er borte. Åen er blevet gammel, dens livsvandring mod havet er ved at være afsluttet.

Vi følger den på den sidste rest af dens løb gennem saftige, lerede enge, hvor bugtrindt kvæg gumler drøv, og hvor kåde plage saluterende galopperer afsted i det tykke græsteppe.

For sidste gang vider åen sig ud; der kommer sivskove langs dens sider, og hejren med det gule øje står strunk og stiv på fiskeri.

Blidt og roligt dør åen. Den opsluges i fjorden, og titusinder af fugle synger over den, og rørdrummen slår pauken dertil. Lidt efter lidt bliver det ferske vand brak for sluttelig at blive salt dér, hvor fjorden bliver til hav.

— — —

Det var åens historie, den hyggelige danske å. Den strømmer afsted på sin evige vandring mod havet et sted derovre i Vestjylland. Den er hverken smukkere eller mere seværdig end så mange andre vandløb, men den er med til at give landskabet karakter, gøre det smukt og dansk.

Og snart er kun historien om åen tilbage, for en dag kom der folk

med målepæle og andet stads. Længe havde de talt til lodsejerne — søde historier om, hvordan regulering af åen kunne give mere jord, bedre afvanding og overrisling. De fik bonden til at lytte, og åen skal nu indfattes i en ramme af grå beton samtidig med at dens hyggelige kringelkroge skal liges ud. For sådan snor man sig ikke i et ordnet samfund!

Snart forsvinder de grønne bredder med de hviskende siv. Den nynnende å kommer til at se ud som alt andet vand, der løber gennem betonrender, gråt og trist. Fuglene forsvinder, for der ydes dem ikke længere ly, fiskene dør ud, for der er ingen steder, de kan yngle, og laksen, de ferske vandes majestæt, vender resignerende ryggen til og bliver i Nordsøen. Han lider ikke beton.

Turisterne forsvinder også herfra. Før kom de for at se det lille, idylliske land med de små, stille ynder; men fattet i betonramme forsvinder idyllen og ynden, og hvad skal de i grunden så komme efter?

Der bliver stille og trist ved åen nu. Mændene med de røde og hvide stave — de danske farver — går snart ud for at lægge endnu et stykke Danmark øde.

Henrik Bech

Stangbygning

FOR BEGYNDERE

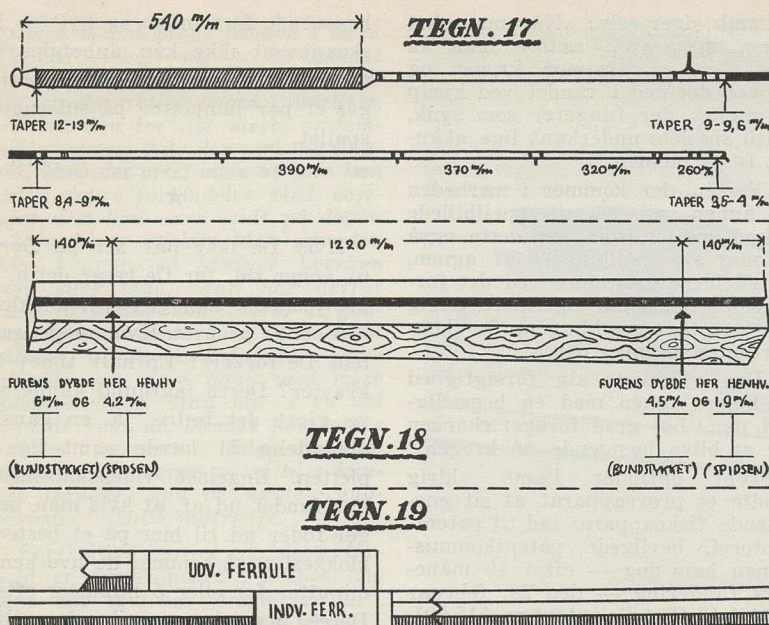
ARTIKEL 7 (fortsat)

Håndtagets tykkelse skal svare til hjulholderringenes diameter, der gerne enten er 25 eller 27 mm. Bestem altså først, hvilken tykkelse, De vil have på håndtaget, og køb ringene derefter.

Personlig mener jeg, at sådanne 2 almindelige aluminiumsringe er fuldkommen tilstrækkelige til at holde hjulet, når de blot går STRAMT p.c. De har desuden den fordel, at man kan anbringe hjulet hvorsomhelst på håndtaget, så stan-

gen i kastet får den balance, man synes bedst om. Men foretrækker nogle at have en fast hjulholder, kan man naturligvis påmontere en sådan. Man bestemmer så blot, hvor den skal sidde, limer først det fornødne antal korkringe på (enten ovenfor eller nedenfor hjulholderen), bevikler derefter det stykke af stangen, hvor holderen skal sidde, limer denne på og derefter resten af korkringene.

For at de to hjulholderringe ikke

skal kunne glide ud over håndtaget, sliber man dette således, at det bliver lidt tykkere i begge ender.

I stedet for at bevikle lige ovenfor håndtaget kan man „afslutte“ med en lille, kegleformet bøsning, som fås i de større paraplyforretninger. Den holdes på plads af en bevikling.

Så skal vi have ferrulen sat på, men først prøver vi stangen, enten ved at sætte ferrulen løst på, evt. med lidt bevikling, hvis den er stor nok til det, ellers bruger man en stump messingrør. Man kan på den måde få et begreb om stangens aktion og derefter enten lade den være, som den er, eller forkorte det ene eller det andet eller begge stangstykker.

Køb altid en rigeligt stor ferrule, d. v. s. en, der omtrent kan gå uden på stangen, så man kun lige netop behøver at runde dennes kanter, men pas på ikke at file for meget af disse og at file lige meget af dem, da ferrulen ellers let kommer til at sidde skævt, noget, som er vanskeligt at rette.

Vi sætter først den indvendige ferrule på spidsen efter som sædvanligt at have beviklet træet det fornødne.

Læg derpå de to stangstykker i forlængelse af hinanden (se tegn. 19) og afmærk på bundstykket, hvortil den udvendige ferrule skal gå. Derefter påsættes denne. Husk forinden at splitte begge ferrulestykkernes ender op i 6 splitter til beviklingen.

Efter et par dages forløb skræbes

ferrulelakken af, og vi kan give os til at bevikle bøsninger og broer.

I sportsforretningerne får man hele sæt broer (5 à 6 stk.). Lad være at købe den største bro alt for stor, en diameter på 25 à 30 mm er nok. De kæmpebroer, man ret hyppigt ser, synes efter egne og andres erfaringer snarest at bremse kastet; linen kommer i for stærke svingninger.

Den store bro sættes ca. 30—40 mm fra den nederste ende af ferrulen, resten som vist på tegning 17.

Det er behageligt at have en gummiknop for enden af håndtaget. Den købes med bøsning i sportsforretningerne.

Man filer den nederste korkring tilpas kegleformet, så bøsningen går stramt på. Selv holder jeg ikke af at sætte skruer i en splitcane-stang og limer derfor bøsningen på med cellulim, som synes at holde meget godt. For at få den til at holde bedre, river jeg gerne bøsningen op med en fil indvendig, men naturligvis kan man, om man vil, gøre den fast med enten een skrue eller en på hver side.